

»Kdo je to rekel?«

Spomnil se je, da mu je bilo prepovedano hoditi z Drejčem, osvobodil se je njenih rok in zlezal nazaj na tla.

»Mi — slil sem! — Drejč je rekel!« je pristavil tiho in skesano. Zajokal je njegov glas, srce mu je bilo pričakovanja in zahtevalo rešitve.

Zadel je z nogo zibelko ob skrinji. Isti hip je otrok zavekal v njej. Mami so omahnile roke, oster sunek je čutila pod srcem, da se je naslonila nazaj.

»Pokliči koga, Adolf!«

Dečku je padlo v srce kakor kos mrzlega jekla. Vse je bilo v trenutku tako blizu že, ves tisti neznani svet bi bil pred hipom zagrabil z roko kmalu in razumel s srcem. Zdaj je vse zbežalo izpred njega in pred njim je bila le prazna groza.

Šel je iz sobe, na pragu je zadel zamišljen v Bajtarico, ki je nesla luč in juho, in prevrnil cilinder petrolejki; vroča juha je štrknila Idi na obraz, ki je nesla za njo velik kos kruha in lonec mleka v desnici, v levici pa »Vožnjo po železnici«. Med glasnim jokom je padla k zibelki, »Vožnja po železnici« se je kopala v mleku, na knjigi pa je ležal prevrnjen lonec brez ročice. Ida je tiščala palec v ustih in jecljala.

»Zdaj bo pa Lojz brez večerje!«

Adolf je zbežal iz sobe. Zunaj je bilo jasno, zvezde so blestele nad vasjo, Rimska cesta je

razprezala svoj pas nad vrt in hišo. Večernica je migljala ravno nad hribom še. Mir je bil povsod, le v dolinici je lajal pes, troje oken je bilo razsvetljenih, ki so mežikala tu pa tam zaspano in načajivo.

Prvič v življenju se je čutil nesrečnega.

Mrzol poletni zrak mu je dobro del, legel je na rosnato trato, težko mislil, iskal in mislil. Polagoma so se začele misli zapletati, postave so dobivale dvojen obraz. Ko ga je teta Vica poklicala ob odhodu botre Rugarice, ni več slišal.

»Kaj mu je danes? — Da bi le ne bil bolan!«

Prevrgel se je v spanju: Matiljkin Drejč ga je spuščal po vrvi v prepad; vrvi je zmanjkalo, nazaj ga ni mogel potegniti. — Krčevito se je držal za travo, ko so ga našli. V lice je gorel razburjenosti, na čelu so se mu sprijemali potni lasje.

Položili so ga na posteljo in prekrivali.

Ida pa je razlagala novemu državljanu podobe, ki jih je imela v »Moji prvi čitanki«, in se jezila nad njim, ker je ni poslušal, ampak začel vpiti in se jeziti z nakremženim čelom.

»Ti si trmast!« mu je rekla in šla užaljena od zibelke.

Ko so mami povedali, kje so našli Adolfa, se ji je pooblašilo čelo, zbadajoča misel je švignila na spodnjem koncu srca kakor šivanka; srce ji je občutilo slutnjo grenkosti in bolesi.

(Konec.)

## IZ KNJIGE ŽIVLJENJA.

Zaprosil sem solnca: »Daj žarkov mi kaj,  
prijaznih, veselih in vročih!  
Naj hladna se zopet mi kri raziskri  
ob tvojih poljubih pekočih!«

Pa solnce mogočno me slišalo ni,  
ni žarkov ognjenih poslalo.  
Potrto in žalostno moje srce  
je dalje, še dalje ostalo ...

Nikdar več ne prosim ga! — Dobrim ljudem  
v prijateljstvo se bom izročil ...  
Le škoda — na stotine bi jih dobil,  
pa zadnje sem vino potočil ...

Leop. Turšič.

## MALORUSKA NARODNA.

Balada.

V Taganrogu se gorje zgodilo:  
mladeža ubili so kazaka,  
umorili ga v širokem dolu.  
Prileteli sokoliči so, sokoli,  
in pred dvor vdovičin se spustili,

s krili dvor širok obletovali,  
vdovo glasno so iz sna budili:  
»Vstani, zbudi se, oj mlada mila vdova!  
Ti poslušaj, kaj ljudje so deli,  
kaj ljudje so deli, vdovo tebe kleli!«

Milan Kuret.